

tuzijastima kojima treba omogućiti rad i razvitak u ovoj kod nas prilično zanemarenoj lingvističkoj oblasti. Prof. Šmilauer bio je bez sumnje u pravu kada je nedavno pisao: »...srbocharvatská onomastika po

smrti Skokově stále potřebuje nové síly«.

Njima je u prvom redu autor i namijenio svoj priručnik.

Petar Šimunović

PŘÍRUČKA SLOVANSKÉ TOPONOMASTIKY,

připravil z uložení a za spolupráce komise pro slovanský onomastický atlas Vlad. Šmilauer, díl první: A—L, Prag 1963, 263 str. (ciklostilom).

Ovaj top. priručnik zasnovala je II slav. onomastička konferencija u Berlinu 1961. godine i izradu povjerila prof. Vladimiru Šmilaueru. Prvi dio završen je, kako je bilo predviđeno, do Sofijskog kongresa. U njemu je autor dao pregled najvažnijih apelativa koji dolaze kao top. osnove u slavenskim jezicima. Priručnik slavenske toponomastike podijeljen je u pet dijelova. U uvodu se obrazlaže način pribiranja i izlaganja građe koja je uzeta u obzir pri sastavljanju ovog priručnika. Dalje se donosi glavni popis općeslavenske onomastičke bibliografije i najvažniji radovi iz pojedinih slavenskih jezika. U obzir su uzeti svi živi i mrtvi slavenski jezici osim kašupskog. U trećem dijelu popisani je glavni imenski fond koji se odnosi na zemlju, vodu, bilje, životinje i ljude, oblike ljudskog života i dr. Zatim su uzete najčešće pridjevske i glagolske osnove koje dolaze u toponomastičkoj građi. U narednom poglavlju nalazi se pregled tvorbe slavenskih toponima s primjerima iz hrvatskosrpskog, češkog, poljskog i ruskog jezika. U posljednjem dijelu dan je abecedni popis glavnih leksema koji se nalaze kao osnove u slavenskoj toponomastici, i to od A do L (svoga 464 natuknice). Oblik natuknice uzet je prema E. Bernekeru (*Slavisches etimologisches Wörterbuch*, I, II, 1908—1913) i V. Macheku (*Etymologický slovník jazyka českého a slovenského*, 1957). Značenja uz natuknice dana su na njemačkom jeziku, kojim su jezikom već objašnjene te riječi u slavenskim etimološkim rječnicima (Bernekerovom, Trautmannovom i Vasmerovom). Uz natuknicu

autor je donio; po mogućnosti za svaki slav. jezik, apelativ i toponim izveden od iste osnove. S obzirom na građu iz našeg jezičnog područja navedena je prilično škrta bibliografija, kojoj je trebalo pridodati Skokove radove iz Nastavnog vjesnika i Južnoslovenskog filologa koji se odnose na problematiku hrvatskosrpske toponomastike, Hrastinu bibliografiju (Hrvatski dijalektološki zbornik, I) i rad J. Schutzta: *Die geographische Terminologie des Serbokroatischen* (Berlin 1957). Jezična građa za apelatave crpena je iz *Pravopisnog rječnika*, a toponomastički materijal iz *Imenika mesta* (1960), *Akademijina rječnika* (1880. i dalje) i Bezlajevje knjige: *Slovenska vodna imena* (1962). Apelativi su gotovo svi akcentirani, a od toponima samo oni za koje je autor našao potvrde u građi. U našoj top. literaturi našlo bi se prilično potvrda kojih nema u Priručniku slavenske toponomastike (npr. toponimi *Dvānčice*, *Dvā dōlca* uz natuknicu *дъва*, *Prodrūtūša*, *Derālo* uz natuknicu *дърати*; nema potvrda za top. sufiks *-ъкъ*: Vršak i uz sufiks *-икъ*: Borik, Bukvik). Dubiozno je toponim *Zabor* izvoditi iz osnove *-боръ* preko *Sabor ili toponim *Ivica* iz apelativa *īva* (*Salix*). Da je pružena suradnja naših onomastičkih odбора; vjerojatno se ne bi trebalo odazivati autorovoj molbi da se prouči građa, isprave greške, navedu izostavljene potvrde i upozori na ostale propuste. Ovakvo će trebati naknadno ispraviti taj nedostatak čim izađe i drugi dio ovog korisnog priručnika.

Petar Šimunović